

Sinne kulkea taas tahdon, missä
tarut sekä laulut syntyvät.
Kätkettynä metsän siimeksissä
vala siellä sitoo ystävät.

Siellä min on sidottu ei raukee.
Siellä tehdään yksin kestäväää.
Eteen polkumme kun viimein aukee
paikka tuo, et tunne ikävää.

Sinne kaipaam, vaikka toki tiedän:
Menneisyydestä vain tapaan sen,
Alkuajasta, ja sinne meidän
ei lupa ole käydä syntisten.

Silti sieltä ajan takaa kuulen
kutsun, sillä kuulen sävelen,
joka siellä kerran syntyi, luulen,
kuten syntyi taru jokainen.